

امام حسن (ع) در کلام پیامبر اسلام (ص)

در روایات و احادیث معتبر، می‌توان به علاقه وافر و هم‌زمان پیامبر (ص) به امام حسن (ع) و امام حسین (ع) پی برد که نشان‌دهنده جایگاه برابر این دو نسبت به هم و همچنین داشتن رتبه بالاتر نسبت به دیگر جوانان بهشتی است.

در روایات و احادیث معتبر، می‌توان به علاقه وافر و هم‌زمان پیامبر (ص) به امام حسن (ع) و امام حسین (ع) پی برد که نشان‌دهنده جایگاه برابر این دو نسبت به هم و همچنین داشتن رتبه بالاتر نسبت به دیگر جوانان بهشتی است.

به گزارش خبرنگار آیین و اندیشه فارس، بررسی شخصیت و جایگاه امامت امام حسن (ع) از آن سو که دارای ویژگی‌های خاص است، نیازمند درک سخن افراد خاص است. به همین دلیل و با توجه به فرارسیدن 28 صفر، سال روز رحلت و شهادت پیامبر گرامی اسلام (ص) و سبط اول ایشان، امام حسن مجتبی (ع)، در این مقال قصد آن داریم تا گوشه‌ای از سخنان حضرت محمد (ص) درباره امام دوم شیعیان را منعکس کنیم.

پیش از آغاز این نوشتار، به سخنی درباره جایگاه امام حسن (ع) و برادر پاک و معصومش، امام حسین (ع) از رسول گرامی (ص) اشاره می‌کنیم که در آن فرمود: **171#&** خدای یکتا نسل هر پیامبر را از پشت خود او قرار داد، اما نسل مرا از پشت علی بن ابیطالب (ع) قرار داده است. این فرموده از آنجا مهم تلقی می‌شود که امام حسن (ع) پس از شهادت امام علی (ع)، لیاقت و حقانیت هدایت و رهبری و ولایت امت مسلمان را یافت و پس از انجام مأموریت خود و با شهادتی که به آن نایل شد، امامت و ولایت را امام حسین (ع) سپرد تا سیدالشهدا (ع) با شیوه و روشی دیگر اقدام به اصلاح امور مؤمنین و مسلمین کند. با این حال، ذکر این نکته خالی از لطف نیست که در این روایات، می‌توان به علاقه وافر و هم‌زمان پیامبر (ص) به امام حسن (ع) و امام حسین (ع) پی برد که نشان‌دهنده جایگاه برابر این دو نسبت به هم و همچنین داشتن رتبه بالاتر نسبت به دیگر جوانان بهشتی است.

حال به احادیث و روایاتی از پیامبر (ص) اشاره می‌کنیم که در کتاب‌های معتبر شیعه و سنی نوشته شده‌اند.

از جمله نسائی، در **171#&** خصائص و ابن عبدالبر در **171#&** الاستیعاب از ابوسعید خدری نقل می‌کنند که رسول‌الله (ص) فرمودند: **171#&** حسن و حسین دو سرور جوانان بهشت هستند.

نسائی همچنین در روایت دیگری از انس بن مالک نقل می‌کند که می‌گوید: بارها می‌شد که به خدمت پیامبر عظیم‌الشأن (ص) شرفیاب می‌شدم و حسن و حسین (ع) را می‌دیدم که بر روی سینه و شکم جد خویش حرکت می‌کنند و آن بزرگوار م فرماید: **171#&** این دو، گل‌های خوش‌بوی امت من هستند.

در کتاب **171#&** اسد الغابة نیز از عمر بن ابی‌سلمه، پسر همسر رسول خدا نقل شده است که گفت: **171#&** پیامبر در خانه ام سلمه تشریف داشتند که این آیه نازل شد: **171#&** انما یرید الله لیذهب عنکم الرجس اهل البیت و یطهرکم تطهیرا (سوره احزاب، آیه 33)

(خداوند اراده کرده است که از شما اهل البیت پلیدی را بزداید و پاکیزگی‌تان بخشد.) دوست داشتن این دو دل‌داده زهرا (س) واجب است و دوست داشتن آنان چیزی جز دوستی پیامبر نیست و دشمنی با آنان نیز دشمنی با پیامبر است.

شیخ مفید در کتاب ارشاد می‌نویسد: **171#&** حسن و حسین علیهما السلام دو محبوب رسول الله در میان خاندان بودند.

ترمذی هم در **171#&** صحیح خود از انس بن مالک روایت می‌کند که از پیامبر خدا پرسیدند: **171#&** در میان افراد خاندان شما چه کسی نزدتان محبوب‌تر است. پاسخ شنیدند: **171#&** حسن و حسین. آن حضرت همواره به فاطمه (س) می‌فرمود: **171#&** دو پسر دل‌بند مرا به نزدم فراخوان و چون حسن و حسین به خدمت جد بزرگوار خود می‌شتافتند، آنان را به سینه می‌فشرد و می‌بویید.

نسائی در **171#&** خصائص از أسامه بن زید نقل می‌کند که پیامبر (ص) در حالیکه حسن و حسین بر روی پاهای او نشسته بودند، می‌فرمود:

171#& این دو، پسران من و پسران دختر من هستند. خدایا تو می‌دانی که من این دو را دوست دارم، پس تو هم دوستشان بدار.

در کتاب **171#&** الاستیعاب از رسول گرامی (ص) روایت شده که درباره حسن و حسین فرمود: **171#&** خدایا من این دو را دوست دارم، تو نیز آنان را و هر کس را که دوست‌دارشان است، دوست بدار.

در کتاب «الاصابة از عبدالرحمن بن مسعود از ابوهریره نقل می‌کند که: رسول خدا (ص) بر ما خارج شد، در حالی که حسن و حسین هر یک بر یک دوش او نشسته بودند و آن حضرت هر بار یکی از آن دو را می‌بوسید تا به ما رسید و چنین فرمود: «هر کس دوست‌دار این دو باشد، مرا دوست داشته است و هر کس دشمنی با این دو نماید، با من دشمنی کرده است.> و نیز فرمود: «هر کس حسن و حسین (ع) را دوست بدارد، من او را دوست دارم و هر کس را من دوست داشته باشم، خدا او را دوست دارد و هر کس را خدا دوست بدارد، او را به بهشت داخل می‌کند. هر کس با حسن و حسین دشمنی ورزد، من با او دشمن خواهم شد و هر کس را من دشمن بدارم، خدا دشمن او خواهد شد و آن کس را که خدا دشمن بدارد، به جهنم داخلش خواهد کرد.>

ابوعمر و زاهد در کتاب «الواقیت از زید بن ارقم روایت می‌کند که من در مسجد نزد رسول‌الله بودم. در این هنگام فاطمه (ع) همراه با حسن و حسین از خانه‌اش خارج شد و به سوی جایگاه پدر گرامی‌اش شتافت و به دنبال او علی (ع) نیز رسید. آنگاه پیامبر رو به جانب من کرده و فرمود: «هر کس این چند را دوست بدارد، با من دوستی کرده است و هر کس آنان را دشمن باشد، با من دشمنی ورزیده است.>

همچنین زید بن ارقم می‌گوید: «رسول خدا، علی (ع) و فاطمه و دو فرزندشان حسن و حسین را مورد خطاب قرار داده فرمود: «من با هر کس که شما با او مهر ورزید، مهر می‌ورزم و با هر کس که شما با او در ستیزید، می‌ستیزم.>

اسلم، روایت کرده است که من حسن و حسین (ع) را دیدم که بر شانه‌های پیامبر سوار شده‌اند. به آن دو رو کرده گفتم: «چه مرکب راه‌واری دارید!> در این لحظه پیامبر مرا مخاطب ساخت فرمود: «و چه سواران نیکویی!>

ترمذی و نسایی در کتب «صحیح خود از بُریده نقل می‌کنند که رسول‌الله (ص) در حال خطاب بود که ناگاه حسن و حسین (ع) را دید که لباسی قرمز رنگ بر تن دارند و به سوی او می‌شتابند و پیوسته به زمین می‌افتند. حضرت بی‌اختیار از منبر فرود آمد و آن دو را در آغوش گرفت و بر روی دو پای خود نشاند، سپس فرمود: «خدای بزرگ راست گفته است که دارایی‌های شما و فرزندان‌تان سبب آزمایش شمایند. من بر این دو کودک خردسال نگرستم که راه می‌رفتند و بر زمین می‌افتادند، دیگر نتوانستم درنگ کنم؛ سخن خود را بریدم و آن دو را در آغوش گرفتم.>

روایتی از رسول خدا (ص) در جلد دوم «فرائد المسطین آمده است که در آن امام حسن (ع)، نمونه انسان کامل معرفی شده است. در این روایت می‌خوانیم: «لو كان العقل رجلا لكان الحسن؛ اگر عقل در مردی مجسم می‌شد، همانا حسن بود.>